CALEAŞCA DIN TELIOS

DORIN DAVIDEANU

Serbările de vară sînt în toi la Telios şi o muzică stranie pluteşte în aerul uşor al după-amiezii. Faţadele clădirilor explodează în pete de culoare. Pe străzile inundate de lumină violacee, o lume pestriţă se agită în aparenţă fără nici o ţintă. Mă las şi eu furat de valurile grăbite ale mulţimii, cu gîndul de a ceda atracţiei unuia din cluburile ce îşi oferă tentaţiile sub firme ţipătoare ori discrete.

Tocmai mă opresc o clipă nehotărît, cînd dinspre capătul străzii soseşte lunecînd lin caleaşca, mare, puternică, tăcută. Are roţi cu cauciucuri roşii şi spiţe din oţel inoxidabil, portierele sînt din lemn de trandafir, ornate cu foiţă de aur. Hublourile ovale, groase şi sigure.

Trecătorii se feresc deoparte, urmărind alunecarea înceată a trăsurii. Aceasta se opreşte la marginea drumului, în faţa unui club ca oricare altul. Cei patru hipegi cu hamuri argintate se aşază liniştiţi pe caldarîm şi par a adormi.

Mulţimea, neîncrezătoare dar curioasă, se apropie de ciudatul vehicul.

Mai trec cîteva minute pînă cînd una din portiere culisează cu un oftat pneumatic. Coboară un bărbat înalt, zvelt, cu părul negru şi privirea întunecată. Poartă o uniformă albastră de pilot astral, ornată însă cu fanteziste încrustaţii argintate. Tăcut şi el şi încruntat, se îndreaptă spre uşa clubului şi intră. Trecătorii mai fac un pas înainte şi înconjoară caleaşca.

Un bătrîn cu plete albe începe să vorbească rar, ca pentru sine. Toţi cei-lalţi îl ascultă:

— E pentru a doua oară în lunga mea viaţă cînd văd o asemenea caleaşcă. În întreaga lume există doar cîteva, foarte puţine. Ştiu că Amiralitatea le dăruieşte, ca răsplată supremă, piloţilor care aduc servicii deosebite. Cu maşinăria asta te poţi plimba la fel de bine pe străzile Teliosului, prin oceanele de amoniac de pe Neptun sau pur şi simplu prin spaţiul interastral, drumeţind de la o stea la alta. Dincolo de înfăţişarea sa barocă şi de posibilităţile uluitoare pe care le oferă, e o jucărie mare această caleaşcă. Se zice chiar că hipegii o pot antrena în salturile lor prin hiperspaţiu.

— Am auzit că hipegii ar fi, de fapt, adevăraţii stăpîni ai caleştii. (Cel

care vorbeşte acum e un bărbat scund, cu privirea tristă.) Sînt creaturi cu o inteligenţă deosebită şi, dată fiind uriaşa lor capacitate de a se deplasa cvasiinstantaneu în orice punct din spaţiu, i-am putea considera stăpînitorii galaxiei. Se pare că nici caleaşca, nici hamurile de argint nu îi deranjează cîtuşi de puţin. Poate că hipegii se află într-o stranie simbioză cu pilotul din caleaşcă, sau poate că acesta trebuie considerat doar un biet parazit al lor.

O clipă se lasă tăcerea. Un tînăr intervine zgomotos, făcîndu-i pe ceilalţi să tresară:

— Ba eu cred, şi nu e numai părerea mea, eu cred că vehiculul acesta nu e condus nici de pilot, nici de hipegi, ci se conduce singur. E un robot ultraperfecţionat ale cărui scopuri iniţiale doar constructorii săi le vor mai fi cunoscînd. Caleaşca e propria sa stăpînă.

— Hai să vă arăt ceva.

Capetele se întorc spre bărbatul înalt, îmbrăcat în haine aurii, care se apropie de caleaşcă. Se lasă pe vine în faţa eşapamentelor cromate, în formă de pîlnii alungite.

— Priviţi.

Ceilalţi vin lîngă el şi privesc pe rînd în adîncul întunecat al ţevilor.

— Vedeţi sclipirile acelea? Ca nişte licurici? Le vedeţi, da? Sînt colonii de microfili. Se presupune că ei produc energia care propulsează vehiculul, îi controlează direcţia şi viteza, îl pot repara sau distruge. Dacă trebuie să vorbim despre stăpînii trăsurii, aceştia sînt microfilii.

Tăcerea se lasă din nou asupra celor ce înconjoară caleaşca, parcă şi mai misterioasă acum. O adiere de vînt, uşoară şi rece, anunţînd înserarea apropiată, trece printre ei, înfiorîndu-i.

Chiar atunci apare şi pilotul, în costumul său fantezist. Se apropie cu paşi mari şi caleaşca îl primeşte în întunericul de după portiera doar o clipă deschisă.

Ca la un semn, oamenii se retrag cîţiva paşi. Hipegii pornesc în trap liniştit, trăsura se îndepărtează spre capătul străzii, devine tot mai mică. O lumină orbitoare o cuprinde deodată, apoi scade treptat în intensitate pînă ce amîndouă, flacără şi caleaşcă, dispar.

De-abia după cîteva clipe cercul privitorilor se destramă, zgomotul străzii izbucneşte din nou, lumini colorate inundă faţadele. Serbările de vară sînt în toi la Telios.